N. 44
ANY XXIII

1 de novembre de 2026
www.bisbatdeterrassa.org
Aportació voluntària: 0,30 €

Església Diocesana de Terrassa

full DOMINICAL

ALÇAR LA MIRADA

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Tots els Sants

Cada any, quan arriba el mes de novembre, la solemnitat de Tots els Sants ens convida a alçar la mirada més enllà de les realitats materials i les preocupacions de cada dia, i a recordar que la nostra vida està cridada a arribar a la plenitud de l'amor de Déu.

En pensar en els sants, potser ens venen a la memòria grans figures de l'Església, persones que van fer obres extraordinàries. Tanmateix, la santedat no és un privilegi reservat a uns quants ni consisteix a fer coses excepcionals. Ser sant significa deixar que Déu transformi el nostre cor, que el seu amor ens ompli, i aprendre a viure cada dia amb més amor, més humilitat, més generositat i més confiança en Ell.

L'Evangeli de les benaurances ens mostra el camí de la santedat: ser pobres en l'esperit, treballar per la pau, tenir fam i set de justícia, ser misericordiosos, mantenir el cor net. Jesús ens recorda que la veritable felicitat no es troba en el poder, en els diners, en l'èxit o en el reconeixement dels altres, sinó en viure l'amor de Déu, l'amor que ell ens té, i a posar la nostra vida al servei dels germans.

Els sants són testimonis que aquest camí és possible. Alguns van ser coneguts i venerats per tothom; altres van ser perseguits i van arribar a vessar la seva sang per Jesucrist i l'evangeli, d'altres van viure la seva fe en el silenci de les seves llars, tenint cura de les famílies, acompanyant els malalts, perdonant les ofenses o ajudant els qui més ho necessitaven. També avui hi ha molts sants anònims entre nosaltres: persones que, sense fer soroll, fan present la bondat de Déu en el món. El papa Francesc els va anomenar «els sants de la porta del costat».

La festa de Tots Sants ens parla també de la vida eterna. La nostra existència no s'acaba amb la mort. La fe cristiana ens anuncia que Déu ens ha creat per amor i ens crida a viure per sempre amb Ell. Jesucrist, el Fill de Déu Encarnat, ens ha obert les portes d'una vida nova amb la seva mort i la seva resurrecció. Creure en la vida eterna no significa desentendre'ns d'aquest món ni viure esperant passivament el futur. Al contrari, significa viure el present amb més responsabilitat i esperança. Cada gest d'amor, cada paraula de consol, cada esforç per construir la pau i cada acte de servei tenen un valor que no desapareix. Allò que fem per amor roman en el cor de Déu.

Aquest mes de novembre se'ns convida també a recordar amb estimació els nostres difunts. Els portem en la memòria, en la pregària i en tantes experiències compartides. La separació ens entristeix, però l'esperança cristiana ens permet confiar que els qui han mort en el Senyor són a les seves mans misericordioses. La mort és una realitat que ens dol i ens omple de preguntes. Però, per al cristià no té l'última paraula: l'última paraula la té l'amor de Déu, que és més fort que la mort.

Celebrar Tots Sants és recordar el nostre destí i renovar el nostre compromís. Immersos en les angúnies i neguits de cada dia sovint oblidem alçar la mirada al cel. Que aquesta festa ens ajudi a viure amb els peus a terra i el cor al cel; a valorar allò que és veritablement important i a no perdre mai l'esperança. I que, al final del nostre camí ens espera l'abraçada d'amor de Déu i trobar-nos amb tots aquells que ens han precedit en la fe, per participar junts de la joia que no s'acaba mai. Que Maria, Reina de Tots Sants, ens acompanyi en el nostre camí i ens ajudi a viure cada dia amb l'esperança de la vida eterna.

Escolta aquí la carta del Bisbe

ENTREVISTA

L'Èxode, en clau de tragèdia

MARCOS ACEITUNO

L'*Exagogè* és una obra grega antiga, una tragèdia sobre la sortida d'Egipte per part del poble d'Israel, l'autor de la qual és un escriptor jueu d'època hel·lenística anomenat Ezequiel, situat cap al s. II aC i vinculat a l'Alexandria d'Egipte. El Dr. Marcos Aceituno, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya (AUSP), ha estudiat aquesta obra, a partir de la qual ha desenvolupat la lliçó inaugural del curs 2026-2027 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, que va impartir amb el títol: «La Bíblia: entre el drama i el dogma. La dramatització de l'Èxode per Ezequiel el Tràgic».

Com és que un autor jueu va decidir explicar l'Èxode utilitzant la forma de la tragèdia grega?

La tragèdia era un dels grans llenguatges culturals del món hel·lenístic i Ezequiel mostra que la fidelitat a la tradició de la Bíblia no ha de ser cap impediment per a poder dialogar de manera creativa amb les formes culturals de cada època on ens toca viure. És un testimoni de diàleg productiu, honest, molt interessant.

Què ens ensenya l'*Exagogè* sobre la relació entre la fe bíblica i les cultures de cada època?

L'*Exagogè* ens ensenya que transmetre la fe exigeix traduir-la culturalment amb discerniment, creativitat i confiança en l'Esperit Sant. Cal trobar formes d'expressió que la facin comprensible sense desfigurar-la, amb audàcia i alhora fidelitat a la tradició, a la fe i a la comunió de les Esglésies.

A la lliçó estableixes una analogia entre l'*Exagogè* i el Concili de Nicea. Què tenen en comú?

Tot i pertànyer a contextos històrics molt diferents, l'*Exagogè* i el Concili de Nicea comparteixen l'esforç de dialogar amb el món que els envolta. La primera ho fa des del judaisme en diàleg amb l'hel·lenisme, mentre que Nicea expressa la voluntat de la comunitat cristiana d'obrir-se al món mitjançant el diàleg conciliar.

Òscar Bardají i Martín

BISBAT DE TERRASSA

Mn. Camil Geis i Parragueras. Un testimoni a recuperar

MN. BLAI BLANQUER

És ben oportú que prestem atenció al que diu l'apòstol sant Pau al seu deixeble Timoteu (5,25): «Les bones obres estan a la vista, però les que no hi estan, a la llarga, tampoc no poden quedar amagades.»

Ens correspon a nosaltres, per tant, fer el possible «perquè no quedin amagades» les bones obres de Mn. Camil Geis i Parragueras, un capellà gironí que va servir la parròquia de Sant Feliu i la ciutat de Sabadell durant cinquanta-set dels seus vuitanta-quatre anys de vida. Com que del seu traspàs fins ara ja n'han passat quaranta, la memòria de la seva persona i de la seva aportació s'ha anat esvaint, coberta sota el vel dels anys transcorreguts.

Per això ara s'ha fet necessari que l'alliberem de l'oblit.

La brevetat obligada d'aquesta nota, fa que aquí només hi càpiga un escàs índex del seu intens i extens treball pastoral i cultural.

Nascut al Pont Major de Girona va ser ordenat de prevere d'aquella diòcesi als vint-i-tres anys i als vint-i set va passar a ser l'organista oficial de la parròquia de Sant Feliu de Sabadell. Els trenta-quatre anys, quan va esclatar la guerra, va ser perseguit i es va exiliar a França. A Lió va continuar el ministeri i va publicar a Avinyó *L'enfer sur la terre et Dieu partout* evocant el temps de la guerra incivil.

Quan va poder tornar a Sabadell donava suport al culte de la parròquia de Sant Feliu, assistia l'Hospital i Casa de Beneficència i l'Acció Catòlica, era el consiliari de les moltes confraries parroquials, cuidava l'escolania, la Schola Cantorum i la música de les celebracions com podia fins que, molt més tard, va aconseguir construir l'orgue. I a més, donava classes a l'Escola Industrial d'arts i oficis, a l'Institut Laboral i a l'Escola de Formació Social.

La seva producció literària començà des de molt jovenet i ens deixà un amplíssim treball amb més de 25 llibres publicats en prosa i poesia a més d'innombrables articles i col·laboracions periodístiques. Simultàniament al treball d'organista i creador i director de corals, són notables les seves composicions musicals que van des dels goigs i les nadales a himnes

i càntics litúrgics i partitures per a orgue.

De com va ser reconeguda la seva personalitat en dona fe que fos nomenat administrador parroquial de Sant Feliu entre els anys 1954 i 1955; la quantitat i qualitat de la correspondència que mantenia amb el món de l'Església i de la cultura; haver rebut 5 vegades la *Viola d'or i argent* entre 1922 i 1935; el Premi Ciutat de Barcelona de Poesia l'any 1969 i haver estat nomenat l'any 1971 *Mestre en Gai Saber* en els Jocs Florals de Barcelona.

L'Ajuntament de Sabadell, el dia 20 de maig de l'any 1976, l'anomenà Fill Adoptiu de la ciutat, li lliurà la Medalla d'or de la Ciutat i posà el seu nom a la plaça situada al darrere de l'Escola Industrial.

*

Si ara —als quaranta anys del seu traspàs— per honorar les seves despulles, s'ha decidit dipositar-les a dins del temple parroquial dels seus afanys pastorals i artístics, hauríem de procurar no honorar un desconegut.

La generació dels ja molt grans tenim la sort d'haver gaudit de la seva subtil i entenedora lírica, de la seva reposada prosa, de la difícil senzillesa de goigs i nadales i de la vigoria de composicions com *Rei dels segles immortal*. Però sobretot d'haver conegut un conciutadà, home de Déu que creia de veritat el que predicava i ho omplia de bellesa i de bondat.

*

seu llegat no s'ha d'amagar sota la llosa sepulcral, s'ha de donar a conèixer. L'orgue que ell va fer construir, quan sona, només pot fer vibrar les voltes del temple. En canvi, el testimoni cristià d'aquell organista ha d'activar la bonhomia del cor de tots.

Lectures de la missa diària i santoral

2. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Leccionari «de difunts». Per exemple: Lm 3,17-26 (o bé: Rm 6,3-9) / Sl 129 / Jn 14,1-6]. Commemoració de tots els fidels difunts.

3. ■ Dimarts [Fl 2,5-11 / Sl 21 / Lc 14, 15-24]. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès); els innombrables màrtirs de Saragossa; santa Sílvia, mare de Gregori el Gran; sant Malaquies (1094-1148), bisbe d'Armagh.

4. □ Dimecres [Fl 2,12-18 / Sl 26 / Lc 14,25-33]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, card.; sants Vidal i Agrícola, mrs.; sant Fèlix de Valois, prev., cofund. Trinitaris (OSST, 1198); santa Modesta, vg.

5. ■ Dijous [Fl 3,3-8 / Sl 104 / Lc 15, 1-10]. Sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe; santa Bertil·la, abadessa; santa Àngela de la Creu, vg., fund. Germanes de la Creu a Sevilla; beata Maria Ràfols i Bruna, rel., fund. Germanes de la Caritat de Santa Anna (HCSA, 1825), nascuda al Molí d'en Rovira (Vilafranca del Penedès).

6. ■ Divendres [Fl 3,17-4,1 / Sl 121 / Lc 16,1-8]. Se celebra sant Sever, bisbe i màrtir, a Barcelona. A la resta de diòcesis, la memòria dels sants Pere Poveda, Innocenci i companys; sant Lleonard, anacoreta; beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemesí (València).

7. ■ Dissabte (■ Barcelona) [Fl 4, 10-19 / Sl 111 / Lc 16,9-15]. A Barcelona es trasllada la memòria dels sants Pere Poveda, Innocenci i companys; sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. VII); santa Carina, vg. i mr.; sant Severí, mr.; sant Jacint Maria Castañeda, prev. dominicà i mr. a Indo-xina, nat a Xàtiva; beat Francesc de Jesús-Maria-Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona, 1872), prev. carmelita, fund. Carmelites Missioneres i Carmelites Missioneres Teresianes (1860-1861).

8. ■ † Diumenge vinent, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sv 6,13-17 / Sl 62 / 1Te 4,13-18 / Mt 25,1-13]. Sant Deodat I, papa (615 - 618); beata Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana.

TOTS SANTS

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan
(Ap 7,2-4.9-14)

Jo, Joan, vaig veure un àngel que pujava de sol ixent i tenia la marca del Déu viu, i cridà amb totes les forces als quatre àngels que havien rebut el poder de fer mal a la terra i al mar: «No feu cap mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que haurem marcat al front els servents del nostre Déu». Llavors vaig sentir el nombre dels qui havien estat marcats: eren cent quaranta-quatre mil de totes les tribus d'Israel.

Després vaig veure una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües: S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans, i cridaven amb totes les forces: «Hosanna al nostre Déu, que seu al tron, i a l'Anyell». I tots els àngels s'estaven drets al voltant del tron, dels ancians i dels quatre vivents, i es prosternaren davant el tron amb el front fins a terra, adorant Déu, i deien: «Amén. Lloança, glòria, saviesa, acció de gràcies, honor, poder i força al nostre Déu pels segles dels segles. Amén». Llavors un dels ancians em va preguntar: «Aquests que van vestits de blanc, ¿qui són i d'on venen?». Jo li vaig respondre: «Senyor meu, vós ho sabeu». Ell em digué: «Aquests són els qui venen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs».

Salm responsorial (23)

R. *Aquests són els qui venen per veure-us de cara, Senyor.*

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten. / Li ha posat els fonaments dins els mars, / i les bases, a les fonts dels rius. R.

Qui pot pujar a la muntanya del Senyor? / Qui pot estar-se al recinte sagrat? / El qui té el cor sincer / i les mans netes de culpa, / que no confia en els déus falsos. R.

Rebrà benediccions del Senyor, / rebrà els favors del Déu que salva. / Aquests són els qui venen a buscar-vos, / Senyor, per veure-us de cara, / Déu de Jacob. R.

Lectura de la primera carta de sant Joan
(1Jn 3,1-3)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. I tothom qui té aquesta esperança en ell es purifica, tal com Jesucrist és pur.

✠ **Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu**
(Mt 5,1-12a)

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i els deixebles se li acostaren.

Llavors es posà a parlar i els instruïa dient: «Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran consolats. Feliços els humils: són ells els qui posseiran el país. Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: vindrà el dia que seran saciats. Feliços els compassius: Déu els compadirà. Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu. Feliços els perseguits pel fet de ser justos: el Regne del cel és per a ells. Feliços vosaltres quan, per causa meva, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel».

Lectura del libro del Apocalipsis
(Ap 7,2-4.9-14)

Yo, Juan, vi a otro ángel que subía del oriente llevando el sello del Dios vivo. Gritó con voz potente a los cuatro ángeles encargados de dañar a la tierra y al mar, diciéndoles: «No dañéis a la tierra ni al mar ni a los árboles hasta que marquemos en la frente a los siervos de nuestro Dios.» Oí también el número de los marcados, ciento cuarenta y cuatro mil, de todas las tribus de Israel. Después de esto apareció en la visión una muchedumbre inmensa, que nadie podía contar, de toda nación, raza, pueblo y lengua, de pie delante del trono y del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos. Y gritaban con voz potente: «¡La victoria es de nuestro Dios, que está sentado en el trono, y del Cordero!». Y todos los ángeles que estaban alrededor del trono y de los ancianos y de los cuatro vivientes cayeron rostro a tierra ante el trono, y rindieron homenaje a Dios, diciendo: «Amén. La alabanza y la gloria y la sabiduría y la acción de gracias y el honor y el poder y la fuerza son de nuestro Dios, por los siglos de los siglos. Amén». Y uno de los ancianos me dijo: «Estos que están vestidos con vestiduras blancas, ¿quiénes son y de dónde han venido?». Yo le respondí: «Señor mío, tú lo sabrás». Él me respondió: «Estos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero».

Salmo responsorial (23)

R. *Este es el grupo que viene a tu presencia, Señor.*

Del Señor es la tierra y cuanto la llena, / el orbe y todos sus habitantes: / él la fundó sobre los mares, / él la afianzó sobre los ríos. R.

¿Quién puede subir al monte del Señor? / ¿Quién puede estar en el recinto sacro? / El hombre de manos inocentes / y puro corazón, / que no confía en los ídolos. R.

Ese recibirá la bendición del Señor, / le hará justicia el Dios de salvación. / Este es el grupo que busca al Señor, / que viene a tu presencia, Dios de Jacob. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,1-3)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no le conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es. Todo el que tiene esperanza en él se purifica a sí mismo, como él es puro.

✠ **Lectura del santo Evangelio según san Mateo**
(Mt 5,1-12a)

En aquel tiempo, al ver Jesús el gentío, subió a la montaña, se sentó, y se acercaron sus discípulos; y él se puso a hablar, enseñándoles: «Dichosos los pobres en el espíritu, porque de ellos es el reino de los cielos. Dichosos los que lloran, porque ellos serán consolados. Dichosos los sufridos, porque ellos heredarán la tierra. Dichosos los que tienen hambre y sed de la justicia, porque ellos quedarán saciados. Dichosos los misericordiosos, porque ellos alcanzarán misericordia. Dichosos los limpios de corazón, porque ellos verán a Dios. Dichosos los que trabajan por la paz, porque ellos se llamarán los Hijos de Dios. Dichosos los perseguidos por causa de la justicia, porque de ellos es el reino de los cielos. Dichosos vosotros cuando os insulten y os persigan y os calumnien de cualquier modo por mi causa. Estad alegres y contentos, porque vuestra recompensa será grande en el cielo».

COMENTARI

Tots Sants. Programa de vida: vuit camins

MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

Quan l'1 de novembre (Tots Sants) cau en diumenge, com és el cas d'aquest any, preval la solemnitat. Es perden les lectures del diumenge i l'Església ens fa escoltar les Benaurances.

Les Benaurances (*Mt* 5,1-12a) són el programa més clar de tota la vida cristiana. Per a uns, viure-les voldrà dir practicar la pobresa d'esperit, tenir un cor senzill, sense pretensions, sense l'orgull típic de qui se sent refiat de si mateix. Per a uns altres, serà acceptar plenament les proves i tristeses en què es troben, confiats de rebre el consol de Déu. Per a d'altres, serà cercar sempre la rectitud, evitant tot engany i falsedat. Per a d'altres, serà manifestar compassió sense exigir i perdonant. Per a d'altres, serà tenir un cor ben transformat, que fa veure la imatge de Déu en cada persona. Per a d'altres, serà cercar la pau i escampar-la al seu voltant. Per a d'altres, serà el camí de persecució a causa de la justícia. Vuit camins que resumeixen, millor que cap altre text, l'essencial de la predicació i activitat de Jesús. No són una col·lecció de normes de conducta. A vegades, s'han usat malament, com a fórmules de consol, oblidant que la predicació de Jesús és com un riu d'aigües pures que es va adaptant a la realitat diària. Val a dir que Jesús no va fer una exposició sistemàtica del seu missatge del Regne del cel, com un filòsof que sistematitza les seves exposicions. Però, darrere les paraules de Jesús, es presenta una nova visió del món i de la realitat tan profunda com revolucionària: una joiosa notícia.

Les Benaurances són un anunci que Déu intervé ja i els homes i dones sabem que estem a mercè d'Ell. Cal agrair «la pobresa de Jesús», el seu llenguatge que garanteix la seva universalitat que fa que no quedi empresonada per cap cultura. La pobresa no li pren, ni poc ni molt, la seva riquesa interior: el mateix que un gra de blat és més intel·ligible que tots els discursos abstractes. Els sants ho han entès imitant Crist en alguna o, potser millor, en totes aquestes facetes. «No pensem només en els ja beatificats o canonitzats... M'agrada veure la santedat de la "porta del costat" ... pares i mares... homes i dones treballadors, que viuen prop de nosaltres i són un reflex de la presència de Déu» (Papa Francesc, Exhortació *Gaudete et Exsultate*, n. 6-7).

VIDA DIOCESANA

Agenda

Diumenge 1 de novembre, a les 11 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Esteve de Granollers. / **A les 20 h,** el bisbe Salvador presideix la Missa a la parròquia de Sant Fèlix de Sabadell amb motiu de la benedicció de la nova tomba de Mn. Camil Geis.

Dies 6-7 de novembre, a les 11 h. Jornades de Formació per a catequistes organitzades pel SIC a la Seu d'Urgell.

Divendres 6 de novembre, a les 11 h. Sessió del Consell presbiteral en el Bisbat. / **A les 20 h,** a l'auditori de l'escola Pureza de María, Pep Borrell presenta «Ballar a la cuina», una xerrada que combinarà humor, reflexió i experiències quotidianes per parlar de la vida en matrimoni i de com continuar cuidant-la amb el pas dels anys i la recaptació de les entrades es destinarà a donar suport a la tasca de Càritas.

Dissabte 7 de novembre, a les 9 h. Jornada diocesana de Formació per a Migrants en el Monestir de Sant Cugat del Vallès. / **A les 10 h,** sessió del Consell Pastoral Diocesà en el Bisbat. / **A les 19.30 h,** confirmacions a l'església de Santa Rosa de Mollet i benedicció d'una pintura mural.

Coneix més sobre l'actualitat de la diòcesi aquí

Diumenge 8 de novembre. Dia de l'Església Diocesana i Campanya de Germanor. / **A les 11.30 h,** confirmacions a la parròquia de Sant Oleguer de Sabadell. / **A les 19.30 h,** el bisbe Salvador presideix la Missa a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola en la proximitat de la festa titular.

Notícies

La diòcesi de Terrassa acompanya els docents de Religió. Dissabte 17 d'octubre va tenir lloc en el Bisbat la primera trobada de curs que organitza la Delegació d'Ensenyament amb els mestres i professors de Religió. Es va celebrar la missa i a continuació va tenir lloc la formació a càrrec del Sr. Antonio Ricardo Alonso sobre «La IA en el aula: transformando la clase de Religión.»

70 anys de la parròquia a Ca n'Anglada. Divendres 23 octubre, al vespre, la parròquia de Sant Cristòfol de Terrassa, en el barri de Ca n'Anglada va celebrar setanta anys de vida. Va ser erigida pel Dr. Modrego l'any 1955 i la primera pedra del temple es va col·locar el 22 d'octubre de l'any 1956. Els actes van comptar amb la presència del bisbe Salvador i van consistir en una processó prèvia als voltants del temple i la Missa solemne amb la Confirmació de 20 membres de la comunitat. Van concelebrar diversos preveres i diaques, i hi van participar uns quants membres de la corporació municipal de la ciutat i representants dels diversos grups parroquials i germandats.

El festival Har Tabor convoca joves i famílies. Un any més, la Delegació de Joventut va organitzar el festival Har Tabor que va convocar joves i famílies en una trobada que combina actuacions musicals de diferents grups cristians, testimonis de fe, la celebració de la Missa i un temps d'Adoració, lloança i pregària. Va ser el dissabte 24 d'octubre, enguany a Cerdanyola del Vallès. El bisbe Salvador es va fer present des del començament de la trobada, dissabte a les 16 h.

Pelegrinatge de la parròquia de la Santa Trinitat de Sabadell. La parròquia de la Santa Trinitat de Sabadell pelegrina al Santuari de la Mare de Déu de la Salut per 172a vegada, en compliment del Vot del Còlera.

Confirmacions a la parròquia del Carme de Terrassa. Diumenge 25 d'octubre, al matí, el bisbe Salvador va presidir la Missa a la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Terrassa. A la celebració va confirmar 12 joves de la comunitat parroquial, dels quatre van rebre també el Baptisme i la Primera Comunió.

ALZAR LA MIRADA

† **SALVADOR CRISTAU COLL**
Obispo de Terrassa

Todos los Santos

Cada año, cuando llega el mes de noviembre, la solemnidad de Todos los Santos nos invita a levantar la mirada más allá de las realidades materiales y de las preocupaciones de cada día, y a recordar que nuestra vida está llamada a alcanzar la plenitud del amor de Dios.

Al pensar en los santos, quizá nos vienen a la memoria grandes figuras de la Iglesia, personas que realizaron obras extraordinarias. Sin embargo, la santidad no es un privilegio reservado a unos pocos ni consiste en hacer cosas excepcionales. Ser santo significa dejar que Dios transforme nuestro corazón, que su amor nos llene y aprender a vivir cada día con más amor, más humildad, más generosidad y más confianza en Él.

El Evangelio de las bienaventuranzas nos muestra el camino de la santidad: ser pobres de espíritu, trabajar por la paz, tener hambre y sed de justicia, ser misericordiosos y mantener limpio el corazón. Jesús nos recuerda que la verdadera felicidad no se encuentra en el poder, en el dinero, en el éxito o en el reconocimiento de los demás, sino en vivir el amor de Dios, el amor que Él nos tiene y poner nuestra vida al servicio de los hermanos.

Los santos son testigos de que este camino es posible. Algunos fueron conocidos y venerados por todos; otros fueron perseguidos y llegaron a derramar su sangre por Jesucristo y el Evangelio. Otros vivieron su fe en el silencio de sus hogares, cuidando de sus familias, acompañando a los enfermos, perdonando las ofensas o ayudando a quienes más lo necesitaban. También hoy hay muchos santos anónimos entre nosotros: personas que, sin hacer ruido, hacen presente la bondad de Dios en el mundo. El papa Francisco los llamó «los santos de la puerta de al lado».

La fiesta de Todos los Santos nos habla también de la vida eterna. Nuestra existencia no termina con la muerte. La fe cristiana nos anuncia que Dios nos ha creado por amor y nos llama a vivir para siempre con Él. Jesucristo, el Hijo de Dios encarnado, nos ha abierto las puertas de una vida nueva con su muerte y su resurrección. Creer en la vida eterna no significa desentenderse de este mundo ni vivir esperando pasivamente el futuro. Al contrario, significa vivir el presente con mayor responsabilidad y esperanza. Cada gesto de amor, cada palabra de consuelo, cada esfuerzo por construir la paz y cada acto de servicio tienen un valor que no desaparece. Lo que hacemos por amor permanece en el corazón de Dios.

Este mes de noviembre se nos invita también a recordar con cariño a nuestros difuntos. Los llevamos en la memoria, en la oración y en tantas experiencias compartidas. La separación nos entristece, pero la esperanza cristiana nos permite confiar en que quienes han muerto en el Señor están en sus manos misericordiosas. La muerte es una realidad que nos duele y nos llena de preguntas. Pero, para el cristiano, no tiene la última palabra: la última palabra la tiene el amor de Dios, que es más fuerte que la muerte.

Celebrar Todos los Santos es recordar nuestro destino y renovar nuestro compromiso. Inmersos en las angustias y preocupaciones de cada día a menudo olvidamos levantar la mirada al cielo. Que esta fiesta nos ayude a vivir con los pies en la tierra y el corazón en el cielo; a valorar lo que es verdaderamente importante y a no perder nunca la esperanza. Y que, al final de nuestro camino, nos espere el abrazo amoroso de Dios y el encuentro con todos aquellos que nos han precedido en la fe, para participar juntos de la alegría que nunca termina. Que María, Reina de Todos los Santos, nos acompañe en nuestro camino y nos ayude a vivir cada día con la esperanza de la vida eterna.

BISBAT D TERRASSA SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

Directora: Andrea Gabarró - Edició: MCS. c/ Vinyals 47-49, 08221 Terrassa; tel. 937 337 120; fax 937 337 095
A/e: comunicacio@bisbatdeterrassa.org - Web: www.bisbatdeterrassa.org - Dip. legal B. 3028-1958 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.
Director de l'edició interdiocesana: Ramon Olié i Ribalta